

Amerikas Latviešu Baptistu Apvienības Mēnešraksts

KRISTĪGĀ BALSS

Nr. 1

2018. g. janvāris/februāris/marts

89.1.

Nedēļas pirmajā dienā rīta agrumā, saulei lecot, tās nāca pie kapa un sarunājās savā starpā: „Kas mums novels akmeni no kapa ieejas?” Pacēlušas acis, tās redzēja — akmens jau novelts. Bet tas bija ļoti liels. Ienākušas kapā, tās ieraudzīja baltās drānās tērptu jaunekli sēžam labajā pusē, un tās izbijā. Bet viņš tām sacīja: „Nebīstieties! Jūs meklējat Jēzu, Nācarieti, krustā sisto, viņš ir augšāmcēlies, un viņa šeit nav. (Marka ev. 16:1-6)

Piezīmes no redakcijas kollēģijas

Jauns gads nāk ar pārmaiņām. Gadu gājumā arī Kristīgā Balss ir mainījusies. 2017. gada ALBA kongress nolēma turpināt izdot Kristīgo Balsi, bet citā formātā — elektroniskā veidā. Ir daudz laikrakstu un žurnālu, kas šo ceļu jau ir gājuši, liekas, ka cilvēki ar laiku pie tā pierod. Tas varbūt radīs šķēršļus vienam otram, bet mēs ceram, ka tiem, kam nav pieejams dators, jūs, mīlie lasītāji, varēsiet izpalīdzēt un nodrukāt Kristīgo Balsi.

Manā dzīvē ir vienmēr bijusi Kristīgā Balss. Kad skatos Kristīgās Balss pēdējā numurā, tur parādās skaitlis: “88.4”. Tas nozīmē, ka tas ir 88. gads, un tagad sākam 89. gada izdevumu. Jāsaka paldies visiem tiem, kas ir savu laiku un spējas ziedojuši, lai šis žurnāls varētu iznākt visus šos gadus. Redakcijas kollēģijā ir divi bijušie redaktori: māc. Dr. U. Ukstiņš un māc. O. Cakars. Paldies, brāļi!

Uz vāka ir fotogrāfija — saules lēkts, īpaši skaists saules lēkts. Šo fotogrāfiju izvēlējās, jo man liekas, ka šinī skaistajā dabas ainā arī atspoguļojas dziļa ticības pārliecība — ka Jēzus Kristus ir tas, kuŗa gaismā tumsa izklīst. Kad Jēzus bija pie krusta, bija tumšs. Marka ev. 15:33: “Kad pienāca sestā stunda, tumsa pārklāja zemi līdz devītai stundai.” Bībelē tumsa ir saistīta ar ļaunumu, ar mūsu ienaidnieku. Spilgtā pretstatā ir gaisma. Jēzus par sevi ir teicis: “Es esmu pasaules gaisma”. Un citā vietā lasām par tiem, kas tic uz Jēzu Kristu: “Mēs pateicamies Tēvam, kas mūs izrāva no tumsas varas un ieveda sava mīļotā Dēla valstībā” (Kol. 1:13). Vāka fotogrāfija ir vai nu manis vai manas dzīves biedres Sarmītes fotogrāfēta.

Tik daudz par vāku. Kristīgā Balss ir par Jēzu Kristu, par Viņa draudzi, par Viņa taisnību, par Viņa Vārdu, kas ir pāri visiem vārdiem. Kristīgā Balsī ir raksti, kas pagātnē ir vēstījuši par pasaules notikumiem un kā tos izprast un saprast Bībeles patiesības gaismā. Kristīgā Balss ir vēl viens veids, kā mēs varam domāt par garīgām patiesībām, stiprināt mūsu ticības izpratni ar Dieva Vārdu, dzīvot līdz priekam un arī bēdās brāļiem un māsām Jēzū Kristū.

Šinī Kristīgās Balss numurā ir dažādi raksti, kas saistās ar Jēzu Kristu, Viņa nāvi, augšāmcēlšanos un uzvaru

pār visiem ienaidniekiem. Ticīgiem cilvēkiem Jēzus Kristus ir mūsu domu centrā katrā dienā, katrā laikā, īpaši šinīs dienas, kad liekas, ļaunums plosās ar lielu sparū un tādās vietās un tādās veidos, kuŗus cilvēkam ir grūti saprast. Ticīgais cilvēks gan saprot, kas notiek, un mēs lūdzam Dievu, lai Viņš pats aiztur ļaunumu, un mēs gaidām, kad atkal nāks Jēzus Kristus. Bet līdz tam laikam turpinām strādāt, lūgt, darīt, sludināt, ka Jēzus Kristus ir pasaules vienīga cerība.

Izsaku pateicību visiem tiem, kas ir gādājuši rakstus un fotogrāfijas šim Kristīgās Balss numuram. Arī pateicos Gatim Ņerim, kas ir atradis interesantu rakstu, kas ir no 1968. g. Kristīgās Balss. Esmu ievietojis Kristīgās Balss 1968. g. marta numuru internetā. www.kristigabalss.com Pieprasīt informāciju: info@latvianbaptistsinamerica.org

Redakcijas kollēģijas vārdā, Pēteris Aļļe.

Redakcijas kollēģija: māc. Dr. U. Ukstiņš, māc. O. Cakars.

ALBA tīmekļa lapa: www.latvianbaptistsinamerica.org

SATURS

Redakcijas kollēģijas piezīmes — P. Aļļe	2
Pūpolsvētdienā—māc. O. Cakars	3
Gatavosimies Dziesmu dienai	6
Mateja draudzei 150 — E. Biķis	6
Bolīvijā—Lūgšanas Lielais Spēks	8
Skaistākā zvaigzne — B. Ukstiņa	9
Bukskauntijas mūsu pulciņa eglīte — B. Ukstiņa	10
Par spīti mūsu aizspriedumiem māc. Dr. U. Ukstiņš	13
Brīva tauta, brīva ticība — māc. Dr. U. Ukstiņš	16
Pirms piecdesmit gadiem — G. Ņeris	17
ALBA kongresa dienas — māc. Dr. U. Ukstiņš	18
Artūrs Cīrulis mūžībā — māc. Dr. U. Ukstiņš	19

Pūpolsvētdienā

Jāņa ev. 12:12-18

Vai jums arī nav kādreiz licies, ka Pūpolsvētdiena ir tādi svētdienskolas svētki? Tur notika tik daudz interesantu un raibu lietu!

Sākot jau ar jājamā sagadi!

Ko jūs teiktu, ja kādi pienāktu pie jūsu mājas un kāptu iekšā jūsu jaunajā automašīnā, kuŗu jūs pats vēl neesat ne lāga lietojis. Kad jūs izsteigtos laukā, lai redzētu, kas notiek, šie svešnieki prasītu mašīnas atslēgu ar norādi, ka tam Kungam to vajag. Ko mēs darītu?

Un nu pats jājiens. – Jēzus uz ēzeliša!? Ķēniņš uz ēzeliša muguras! Lai Jēzum būtu ērtāk, Viņa mācekļi gan uzklāja kādas drēbes uz ēzeliša muguras, bet svinīgs un spožs tas jājiens nevarēja būt – kad mēs tā no malas noskatāmies.

Vai jūs kādreiz esat jājuši uz neapsedlota zirga? Es, puika būdams, vienu vasaru ganos gājis, lai divriteni nopelnītu, gan esmu tā jājis. Pirmo reizi, kad zirgs sāka auļot – lidot nolidoju no zirga platās un gludās muguras. Arī citreiz – ērti jau nebija. Un tie bija zirgi un es, divpadsmit gadus vecs izstīdējis puika. Bet te – liels pieaudzis cilvēks uz maza ēzeliša muguras. Mēs taču esam redzējuši ainas no vietām, kur vēl tagad tā jā. Lopiņš sīks – cilvēka kājas gandrīz zemi slauka.

Būtu cita lieta, ja ķēniņš jātu uz stalta, balta zirga, kas kājas cilātu pūtēju orķestra marša taktī... Tas tikai būtu skats!

Bet Cakarija praviešo:

„Pricājies no sirds, Ciānas meita! Gavilē, Jeruzālemes meita! Redzi, tavs ķēniņš nāk pie tevis; taisnīgs un tavs palīgs. Viņš ir miermīlīgs, Viņš jāj uz ēzeļa, uz ēzeļa mātes kumeļa“ (9: 9).

Jēzus burtiski piepildīja šo praviešojumu. Un mēs raugāmies uz cilvēkiem, kam šis praviešojums bija rakstīts, kas redzēja to piepildāmies toreiz Pūpolsvētdienā un te skaidri parādās tāds skumīgs un tīri traģisks motīvs.

Praviešojums saka:

„Pricājies no sirds, Ciānas meita! Gavilē, Jeruzālemes meita! Redzi, tavs ķēniņš nāk..“

Un kā tad skan šī praviešojuma citāts Jāņa evaņģelijā:

„Nebīsties, Ciānas meita, redzi, tavs ķēniņš nāk..“ (12:15).

Cakarija: „Pricājies... Gavilē...“ – tagad Jānis: „Nebīsties...“

Ir nostaigāts garš un sāpīgs ceļš no Cakarijas laika līdz Pūpolsvētdienai tur – Jūdejas pakalnos, kur pa ceļu jā Jēzus.

Gadu simtos pār Jūdeju bija sirojuši iekarotāji, apspiedēji, posta ļaudis. Īss brīvības posms pēc Makabeja sacelšanās, tad atkal asins izliešanas, apspiedēji, brīvības laupītāji. Tagad – ķēniņa, jauna ķēniņa vārda pieminēšana daļā cilvēku izraisīja

bažas un baiļošanās. Tauta Jēzus laikā vairs nebija tā tauta, kam Cakarija rakstīja savu grāmatu.

Vai tā bija tāda pati kā latviešu tauta šodien? Baiļojoties par nākotni, pilnu neziņas un nedrošības. Prieks un gaviles – vai zudušas? Dziesmas – aplusušas? Skan šķības ziņģes. Karogi – plīvo tikai pie iestādēm. Tik maz, par ko priecāties. Tik daudz, par ko baiļoties... Tik daudzi savu dzimteni atkal atstājuši. Gribas izsaukties kā Jānim: Nebīsties, Latvijas meita!...

Kādas bija šīs Ciānas un Jeruzālemes meitas? Kādi ļaudis bija ap Jēzu, sekoja Viņam, skrēja Viņam pa priekšu tur uz Jūdejas ceļa?

Jēzus devās uz Jeruzālemi uz lielajiem Pasā – Lieldienu svētkiem tāpat kā milzum daudz citu jūdu. Viņiem bija noteikts, ka Pasā svētkos tiem ir jābūt Jeruzālemē. Ceļi un tekas bija cilvēku pilnas. Kad Jēzus tuvojās Betānijai, uzmodinātā Lācara dzīves vietai, tur arī bija sapulcējušies ļaudis, lai apbrīnotu Lācaru, lai paši savām acīm redzētu brīnuma iznākumu. Par to raksta Jānis:

„Šādu liecību nodeva ļaudis, kas pie Viņa bija bijuši, kad Viņš Lācaru bija saucis no kapa un uzmodinājis no miroņiem. Tāpēc arī tauta Viņam

bija gājusi pretī, kad viņa bija dabūjusi zināt, ka Viņš šo zīmi bija darījis” (12:17-18).

Tauta izgāja pretīm, kad dzirdēja, ka šis Jēzus tuvojās Betānijai. Ļaudis virmoja ap šo savādo vīru, kas, uz ēzeļa kumeļa sēdēdams, viņu starpā jāja. Ļaudis darīja gluži neikdienišķas un neparastas lietas. Vai viņi apzinājās, ka šodien piepildās praviešojums par viņu ķēniņu? Laikam – ne gluži. Evaņģelists Jānis to skaidri apliecina:

„To visu Viņa mācekļi sākumā nesaprata, bet kad Jēzus bija ticis apskaidrots, tad viņiem ienāca prāta, ka tas par Viņu bija rakstīts, un ka tāpēc tie Viņam bija darījuši” (12: 16).

Pat Viņa mācekļi nebija sapratuši notikuma nozīmību, tas arī rāda, ka ļaudis todien rīkojās spontāni, bet mēs saprotam, Dieva Svētā Gara vadīti.

Ko šie ļaudis darīja?

Evaņģelijos, pirmkārt, minēts, ka viņi uz netīrā un puteklainā ceļa izklāja Jēzus priekšā savas drēbes. Mēs zinām, cik dārgs bija katrs cilvēka, parasti, vienīgais mētelis vai tērps. Viss bija lēni ar rokām jāsavērpj, jānoauž uz primitīvām stellēm, jāsašuj. Šīs drēbes bija daudz kas vairāk nekā skaistākie sarkanie tepīku celiņi, kas tagad tiek izritināti, lai valstvēriem nebūtu ar savām kurbēm jāaizskar lidlauka betons. Paklātā drāna bija sens cieņas, padevības simbols valdniekam – ķēniņam.

Tālāk – tālaika cilvēki bija savādāki neka mēs. Kam no mums šodien ir kaut vai nazis kabatā? Viņiem tur – Pūpolsvētdienā bija pat cirvji, jo lasām, ka viņi cirta koku zarus un kaisīja tos uz ceļa, kur Jēzus jāja.

Svētdienskolā es brīnījos par šo ciršanu. Vai tad zarus nevarēja vienkārši nolauzt? Vai tad tūlīt ir jābūt cirvim? Ko darīja tie, kas nemēdza staigāt ar cirvi aiz jostas? Bet mēs jau bijām pieraduši pie traušļiem kārkliem un alkšņiem, mitruma kokiem. Bērzu jau bija grūtāk nolauzt. Bet Jāņa evaņģēlijs specifiski piemin ne kokus un zarus, bet palmas.

Vai esat kādreiz mēģinājuši nolauzt palmas zaru? – Nu kur tad Čikāgā palmas! jūs teiksiet. Man ar palmām iznāca darīšana, kad biju uz dažām dienām aizbraucis uz Florīdu, kur toreiz dzīvoja sievas brālis Andris Lamberts. Viņš bija triekas sakropļots un lūdza, vai es nevarot apgriezt divām, mājas priekšā augošām palmām, nokaltušos zarus. Patiesi, tie bija neglīti. Dabūju trepes un zāģīti un ķeros pie darba. Zāģis nebija no labajiem, pagāja vai desmit minūtes kamēr novīlēju pirmo zaru. Tik sāksts un nepadevīgs tas zars, ka rokas nogura. Tagad sapratu, kāpēc tiem

ļaudīm tur Pūpolsvētdienā priekš sīkstajiem palmu zariem vajadzēja cirvja.

Bet Cakarija praviešojums saka:

„Redzi, tavs ķēniņš nāk pie tevis, taisnīgs un tavs palīgs. Viņš ir miermīlīgs.”

Miermīlīgais uzvarētājs jāja uz ēzeļa mātes kumeļa un Viņam pretī šalko palmu zaru vēdu sveicieni. Viņš, kas uzvarēja, āreji padodoties ļaunajai varai, lai tad nāvi satriektu un atpestītu mūs no elles un tumsas varas. Pacelsim arī mēs palmu vai maigo pūpola zaru, sveicot savu Ķēniņu – uzvarētāju!

Tā ļaudis tur tai senajā dienā, svētdienskolas svētku dienā, paklāja savas drēbes uz ceļa, kaisīja zarus uz ceļa, vicināja palmu zarus un sauca: „Ozianna!”, kas tulkots: „Pestī, es lūdzu!”. Šī ir vienīgā reize, kad šo vārdu „Ozianna” sastopam Bībelē – Pūpolsvētdienas stāstā Mateja, Marka un Jāņa evaņģelijos. Šis teiciens ir vienreizēji saistīts ar šo gadījumu, kad Jēzus kā ķēniņš iejā Jeruzālemē.

Tālākie sveicieni un saukļi ir atvasinājumi un variācijas no 118. psalma 26. panta, kas bija apsveikuma vārdi – varētu teikt, daļa no liturģijas, ar ko priesteri sveica templī svētceļniekus:

„Slavēts lai ir, kas nāk tā Kunga vārdā! Mēs raidām jums pretī savu svētību no tā Kunga nama.”

Jāņa evaņģelijā:

„Slavēts lai ir, kas nāk tā Kunga vārdā..”, un turpinājums: „...Israēla ķēniņš..”

Jūdu tauta dzīvoja mesiāniskās gaidās. Viņi gaidīja Mesiju – atbrīvotāju, viņi gaidīja Mesiju – ķēniņu, Dāvida pēcnācēju, Dāvida ķēniņvalsts atjaunotāju un nostiprinātāju uz mūžīgiem laikiem. Vai šis rīts, šī diena bija sākums tam laimīgajam laikam, cerību piepildījumam, kad sapnis pārvēršas īstenībā? Vai viņi sajuta, nojauda tāpat kā mūsu ļaudis Rīgā tajās janvāra barikāžu dienās, ka viņi nevar neko daudz, bet ko viņi var, tas ir jādara. Un viņi Rīgā cēla un vēla aizsprostojumus, betona blukus un smagās mašīnas Vecrīgas ielās. Ļaudis sēdēja un sargāja barikādes, ļaužu pulks nosprostojā Augstākās padomes ēku, bija karogi un dziesmas un liela neziņa, bet tās bija lietas, kas bija jādara. Arī ja Dievs maina vēstures gaitu, tomēr cilvēkam jāprotas šai maiņai sekot, ieiet pa Dieva atvērtajām durvīm. Un bija arī upuri un izlietas asinis, lai arī – paldies Dievam – tikai nedaudz.

Un pulks ap Jēzu sauca: „Slavēts lai ir, kas nāk tā Kunga vārdā! Israēla ķēniņš ..” Tas ir tas augstākais apzīmējums, titulis, ko var sasniegt, ja kāds nāk, ja

kāds ir „tā Kunga vārdā“, tas ietver Dieva tā Kunga pilnību, svētumu, varenību.

Tā sveicināja priesteri svētcelniekus gadusimtu gaitā, bet Pūpolu svētdienā sveicienam ir cita skaņa, cita nozīme. Mēs nodrebam gaidās, par šo sveicienu domājot.

Vai arī tu un es, mēs esam šodien šeit nākuši tā Kunga vārdā?

Man šķiet – mēs esam. Jo kāpēc esam šeit šodien? Vai lai tikai dziedātu dziesmas, lai klausītos sludinātāju, vai lai tikai satiktos ar brāļiem un māsām?

Vēl ir jautājums – kāpēc Dieva plānā bija Pūpolsvētdienas notikums, ko apraksta visi četri evaņģēliji, tā tad svarīgs, nozīmīgs notikums.

Cilvēciski skatoties, tas itkā izčākstēja, aplūsa, nekas daudz nenotika. Jēzus uz ēzeliša. Viņš apraud Jeruzālemi, zinot tās izpostīšanas nākotni. Iejājot Jeruzālemē visa pilsēta sacēlās un prasīja: „Kas tas tāds?“ Mateja evaņģelijā ir Viņa pavadoņu atbilde:

„Šis ir pravietis Jēzus no Nacaretas Galilejā..“ (21:11).

Acīmredzot, arī saukdami un sekodami Jēzum viņi nekā nebija sapratuši. **Pravietis** Jēzus – ir gaužam neapmierinošs vārds. Arī islāma ticīgie atzīst, ka Jēzus ir bijis pravietis. Pie tam Jēzus no Nacaretas Galilejā... Mēs teiktu, ka Viņš ir no malienes, no nenozīmīgas un necilas vietas.

Jēzus gan iegāja templī, izdzina pārdevējus un naudas mijējus, bet, vakaram metoties, Viņš aizgāja atpakaļ uz Betāniju, uz Lācara namu, lai pārnakšnotu. Viņš nepalika Jeruzālemē. Ķēniņam tur nebija vietas.

Nu nekā ķēnišķīga – cilvēka acīm skatoties.

Bet Dievam nav cilvēka skatījuma ierobežojuma. Dieva plānā varam saskatīt vismaz trīs Pūpolsvētdienas notikuma nolūkus.

1.) Jēzus iejāja Jeruzālemē, lai piepildītu jau nolasīto praviešojumu, burtiski piepildītu, visos sīkumos piepildītu. Mēs, lasot evaņģēlijus, redzam, ar kādu uzmanību Jēzus gādā, „lai Raksti piepildītos“. Dieva vārds nav dots pavirši, pa roku galam, kā iznāk, tā iznāk. Nē, Dieva vārds, Dieva atklāsme cilvēkiem ir nozīmīga. Pat šķietamiem gadījuma notikumiem ir tālu ejošas sekas.

2.) Kā redzam, Jēzus bieži vairījās no cilvēku apbrīnas un goda. Ļaudis gribēja Viņu celt par ķēniņu pēc piectūkstošu paēdināšanas. Loģika vienkārša. Ja jau Jēzus to vareja izdarīt vienreiz – kāpēc ne ikdienas? Viņi tad varētu dzīvot cepures kuldami, vienos priekos. Kāpēc būtu karstajā saulē grūti

jāstrāda, ja varētu ikdienas tikai nosēsties zālē un saņemt maizi un zivis, ēst un paēst cik gribas. Valdnieki un vadoņi vēl šodien kārdina tautas ar labklājības ziepju burbuļiem, un cilvēki gaida, kad nāks tas, kas visu dos un nokārtos.

Bet šoreiz Jēzus pieteica sevi – ar ļaužu mutēm, ar piepildīto praviešojumu par ķēniņu. Lai novērstu visas neskaidrības un minējumus – Viņš bija ķēniņš, lai arī no citas ķēniņa valsts nekā to bija iedomājušies Viņa sekotāji un saucēji.

3.) Pūpolsvētdiena bija vajadzīga Lielajai Piektdienai. Atcerieties, kā Pilāts mēģināja izgrozīties, lai viņam nebūtu jādod atļauja nogalināt Jēzu. Jāņa evaņģelijā lasām:

„No šī brīža Pilāts meklēja Viņu atlaist. Bet jūdi brēca: , Ja tu Viņu atlaid, tu neesi ķeizara draugs. Katrs, kas pats sevi ceļ par ķēniņu, sacelās pret ķeizaru“ (19:12).

Šie vārdi bija izšķirīgi šaubīgajam, svaidīgajam Pilātam. Kāds cits ķēniņš nevar būt Pilāta pārvaldītajā zemē! Vai Pilāts bija dzirdējis par troksni un satraukumu pilsētā pirms piecām dienām – Pūpolsvētdienā? Gan jau viņa ziņneši un spiegi to bija uztvēruši. Jūdu ķēniņš – kas šinī mirklī nelikās bīstams viņa varai un Romas valsts virskundzībai, bet ja tādas ziņas nonāk Romā, nonāk galmā un cēzara ausīs, tad ir nepatikšanas. Romā bija diezgan cilvēku, kas labprāt ieņemtu Pilāta vietu Jeruzālemē. Tas varēja viņam stipri kaitēt, varbūt pat būt liktenīgs gājiens. To viņš nevarēja pielaist, ka viņu daudzinaātu par ķeizara nedraugu. Nekas cits neatlika, kā nodot šo savādniēku krusta nāvei, šo „jūdu ķēniņu“. Un itkā atriebdamies saviem mocītājiem, uzbāzīgajiem jūdu vecājiem, viņš arī Jēzu sauca par Jūdu ķēniņu un pavēlēja pie krusta piestiprināt uzrakstu:

„Jēzus Nācarietis, Jūdu Ķēniņš“

Tā nu redzam, ka Pūpolsvētdienas gaviles bija vajadzīgas Lielās Piektās krustam.

Vecas dziesmas vārdi dvēselē dun kā drūmi bungu dārdi:

„Dievs - la - bi - dar, – ko - da - rī - dams -
Viņš – taisns - sa - vā - va - rā!...“

Nē, šie nav svētdienskolas svētki...
Ak, kā sirds gaida Liieldienas rīta!

Māc. O. Cakara sprediķis
Toronto 1997. gada Pūpolsvētdienā

Gatavosimies Dziesmu Dienai

Toronto — 29. aprīlī

Amerikas latviešu baptistu koru apvienības 69. Dziesmu diena svētdien, 2018. gada 29. aprīlī, pl. 12:00 Sv. Jāņa latviešu ev. luterāņu baznīcā 200 Balmoral Avenue, Toronto

Koncerta kopkorī piedalās Latviešu baptistu draudžu dziedātāji un viesi dziedātāji no Sv. Jāņa dr. ansambļa, un Sv. Andreja un Austrumu lut. draudzēm Toronto. Koncertu kuplinās stīgas un solisti.

Atzīmējot Latvijas 100. g. brīvības jubileju, programmā iekļauti tikai latviešu autoru darbi no latviešu garīgās

mūzikas agrākām dziesmām līdz mūsu dienu

skaņdarbiem. Dzirdēsim V.Baštika, A.Purva, P.Vaska, Ē.Ešņvalda un citu skaņražu darbus.

Diriģenti - Sarma Aļle, Ralfs Augstroze, Vaira Gertnere, Gunta Plostniece

leeja brīva - brīvprātīga kolekte
Pēc koncerta bankets un sadraudzība

Visi aicināti uz šo skaisto, mūzikali bagāto garīgo koncertu.

Informācija: Vaira Gertnere: vaira.gertners@ontario.ca

Dāvids Šmits: dsmits@transmessenger.com

Rīgas baptistu Mateja draudzei 150

Nedaudz no vēstures

Tikai dažus gadus pēc Latvijas baptisma kustības pirmsākumiem Kurzemē no Ventspils Rīgā ieradās Jānis Zirnieks ar dzīvesbiedri. Rīgā dzīvojošie hērnhūtieši viņiem palīdzēja atrast Rīgas baptistus un nodibināt ar tiem sakarus. Tā pirms pusotra gadsimta tika likti pamati Rīgas baptistu Sākuma draudzei, kas nodibināta 1867. gadā. Sākuma draudzes darba turpinātāja tiešā pēctecībā ir Mateja draudze, kas savu Mateja vārdu (toreiz – Mateus) ieguva vēlāk - tikai XX gadsimta sākumā.

Pirmā sapulču vieta bija kāds neliels namiņš toreizējā Nikolaja (tagad Krišjāņa Valdemāra) ielā. Pirmajās divās desmitgadēs draudzes locekļu skaits strauji pieauga līdz vairākiem simtiem. Draudzē darbojās kristīgo jaunekļu biedrība, un tās biedri savās sanāksmēs vingrinājās evaņģelizācijas runu teikšanā. Aizsākās arī četrbalsīga kora dziedāšana, ko mācīja un vadīja Mārtiņš Kēže. Mārtiņa tēvs Andrejs Kēže savulaik bija vadītājs vienai no tām pirmo latviešu baptistu grupām, kas ar laivām brauca pa Baltijas jūru uz Mēmeli (tagadējo Klaipēdu), lai turienes vācu baptistu draudzes dievnamā tiktu kristīts bībelīgā pagremdē. Kā par to raksta Jānis

Rīss grāmatā "Latviešu baptistu draudžu izcelšanās un viņu tālākā attīstība", Rīgas Sākuma draudze uzcēla savu lūgšanu namu, kas atradās toreizējā Suvorova (tagad Krišjāņa Barona) ielā. Nesaskaņu dēļ ar draudzes vadību lielākā daļa draudzes locekļu sāka

savs dievnams. Protams, jau no bērnības atceros sava tēva mācīto, ka svarīga ir katra vieta mūsu pilsētās un novados, kur tiek sludināts Evaņģēlijs, un pie Dieva troņa tiek raidītas lūgšanas, atskan slavas un pateicības dziesmas Dievam. Pēc ilgajiem ateistiskā

pulcēties citās Rīgas vietās - gan Katrīndambī, gan Pārdaugavā, gan arī Rīgas vācu baptistu Ciānas draudzes jaunceltajā dievnamā Vīlandes ielā. Savu dievnamu toreizējā Suvorova ielā Sākuma draudze nespēja saglabāt. Ar parādiem apkrautais īpašums pārgāja citās rokās, un minētās ēkas šodien vairs nav, pat precīza tās atrašanās vieta vairs nav identificējama.

Lielās kristīgās konfesijas parasti ticīgo kristiešu kopību saista ne tikai ar draudzes kā Kristus miesas jēdzienu, bet uzlūko Baznīcu gan kā celtni, gan arī kā institūciju ar Baznīcas nosaukumu. Jaunajā 2013.gada latviešu Bībeles tulkojumā draudzes un Baznīcas jēdzieni nav pietiekami skaidri norobežoti. Runājot par Baznīcu nevis kā par institūciju, bet gan tikai kā par celtni un dievkalpojumu telpu, kur pulcējas Dieva bērni, arī ir ļoti svarīgi, lai draudzei piederētu pašai

režīma valdīšanas gadiem atkal XX gadsimta 90-tajos gados atgūstot Latvijas neatkarību, patiesu ticības brīvību un demokrātiju, mums likās neparasti, ka arī kultūras namos un sabiedriskās vietās var brīvi pasludināt Dieva Vēsti, noturēt dievkalpojumus, dziedāt Dieva godam. Un tomēr ir labi, ja draudzei ir pašai sava sludināšanas un pielūgsmes vieta, savs dievnams vai dievkalpojumu telpa, kaut arī vienkārša un pieticīga, kurā nekādi citi pasākumi nenotiek.

Tā to saprata arī toreizējie Sākuma draudzes vadītāji – no Dinamindes (Daugavgrīvas) pieaicinātais Jānis Aleksandrs Freijs, Hamburgas baptistu sludinātāju semināra absolvents Kārlis Ruševics un evaņģēlists un Dinamindes draudzes priekšnieks Jānis Iņķis. Kad bija saņemtas visas nepieciešamās atļaujas no valdības, draudze ar vienbalsīgu lēmumu 1898.gadā uzticēja savai vadībai nopirkt pārdošanā

esošo zemes gabalu Matīsa ielā 50 draudzes dievnama būvei. 1900.gada 10.novembrī svinīgi tika likts pamatakmens, un draudze ķērās pie dievnama būves. Jau 1902.gada 15.septembrī tika svinēti jaunā dievnama atvēršanas svētki. Jaunceltais dievnams pēc arhitektu ieceres bija veidots stingrās neoromānikas formās ar diviem torņiem (arhitekti : Oskars Aleksandrs Johans Bārs un Harijs

Melbārts).Līdz ar jauno dievnamu draudze ieguva arī Mateus (tagad: Mateja) vārdu. Jānis Rīss grāmatā “Latviešu baptistu draudžu izcelšanās un viņu tālākā attīstība” dod augstu novērtējumu jaunceltās ēkas un tās telpu funkcionalitātei un atbilstībai draudzes vajadzībām, izsakot prieku par ēkas plānojumu un izskatīgo ārējo veidolu. Abu Pasaules karu laikā dievnams saglabājies neskarts un turpinājis kalpot tā cēlāju iecerētajiem mērķiem. Padomju okupācijas laikā klīda baumas, ka ateistiskā vara nodomājusi visām Rīgas baptistu draudzēm ierādīt kopēju sapulcēšanās vietu – Gulgātas dievnamu, slēdzot visus pārējos baptistu dievnamus, kā tas bija jau izdarīts Tallinā. Padomju vara bija atņēmusi baptistu draudzēm Pestīšanas Templi. Tika slēgts Āgenskalna draudzes dievnams, pielāgojot to televīzijas studijas vajadzībām. Āgenskalna draudze tolaik patvērumu atrada Mateja dievnamā. Padomju varas iestādes plānoja Mateja dievnamu padarīt par blakus esošā Maizes kombināta strādnieku klubu. Bet Dievs bija lēmis citādi. Pateicoties Mateja draudzes padomes un tās priekšsēdētāja Jāņa Ezeriņa stingrajai nostājai, draudze dievnamu nezaudēja, to izdevās saglabāt, un tas kļuva par Latvijas Baptistu draudžu kopdarba centru, jo Mateja draudze sava namā telpās ierādīja telpas Latvijas Baptistu Brālības Bīskapam un kancelejai.

Ēnoks Biķis

Bolīvijā: Lūgšanas Lielais Spēks

Janvārī, sakarā ar likumiem, kas domāti apkarot tirgošanos ar cilvēkiem (*human trafficking*), Bolīvijas parlaments pacēla likumu, kas radīja iespēju, ka palīdzēšana kādam ņemt dalību draudzes dievkalpojumos, var nest sodu un apcietināšanu no 7 līdz 12 gadiem. Vai šāda bija parlamenta vēlēšanās, nav pavisam skaidrs. Kas bija skaidrs, ka neskaidrība likumā varētu novest pie reliģiskās brīvības ierobežošanas un individuālu draudžu un ticīgo vajāšanām.

Bolīvijas baptisti atminās, ka tā tas reiz bija. Bolīvijas baptistu savienības prezidents Alberto Mamani atceras,

ka 1949. gadā astoņi Bolīvijas baptisti iet asins liecinieku nāvē tādēļ, ka sludināja evaņģeliju. Bija rūpes, ka šis jaunais likums varētu būt pirmais solis, lai atgrieztos tajās dienās, kad notika ticīgo vajāšanas.

Bolīvijas baptisti pievienojās citiem ticīgiem, ieskaitot katoļu, metodistu un vasarsvētku draudzes, lai lūgtu parlamentu atsaukt, vai pārlabot šo likumu. Viņi arī lūdza ticīgos visā pasaulē svētdien, 21. janvārī gavēt un lūgt, un Bolīvijā baznīcām un ļaudīm atzīmēt šo dienu ar mierīgiem protestiem. Pasaules baptistu savienība arī rakstīja atklātu vēstuli likumdevējiem, pieprasot šādu rīcību.

Brīnumainā kārtā svētdienā, kuŗā kristieši visā pasaulē lūdza un citi Bolīvijā mierīgi protestēja, Bolīvijas prezidents Evo Morales pasludināja, ka šis likums tiks atcelts. Kā Bolīvijas baptistu savienības prezidents komentēja: “Valsts prezidents sacīja, ka viņš klausījās uz ļaudīm, un ka viņš valda tautas labā. Dievs aizskāra viņa sirdi un sirdsapziņu.” Pēc tam baptisti un citi kristieši tikuši ielūgti palīdzēt veidot likumu, kas uztur pareizo balansu starp reliģisko brīvību un vajadzību apkaŗot cilvēku tirgošanu un “reliģiskas” izdarības, kas ir postošas un kaitīgas ļaudīm.

Attiecībā uz netaisnībām, kas skaŗ mūsu ikdienas dzīvi, Bolīvijas kristiešu rīcība daudz ko mums māca. Tie iesaistīja ticīgos visā pasaulē aizlūgšanās. Tie sadarbojās

ar dažādām denominācijām un politiskām grupām. Tie uzsāka apdomātu dialogu ar valdību un iesaistījās mierīgos protestos.

Bolīvijas baptistu savienības prezidents Alberto Mamani tagad saka: “Es esmu ļoti pateicīgs visiem pasaulē, kuŗi par mums aizlūdza. Esmu redzējis, ka katru reizi, kad draudze tiek vajāta, tā ir tapusi dzīvāka savā ticībā uz Dievu.”

Lūkojoties uz netaisnībām, kas pastāv mūsu vidū, vai arī mēs ticība griežamies pie Dieva, ticot, ka lūgšana un miermīlīga rīcība var pārveidot valsti?

No “*Baptist World Alliance*” ziņojuma, 2018. gada 5. februārī.

NOTIKUMI DRAUDZĒS

Skaistākā Zvaigzne

Bukskauntijas draudze 7. janvārī atzīmēja Zvaigznes dienu ar gādskārtējo koncertu. Dieva Dēla nākšana, ko apstiprina Betlēmes zvaigzne, ir iespaidojusi pagātnē un iespaido šodien notikumus visā pasaulē, un individuālo cilvēku dzīves līdz šai dienai. Tādēļ pulcējamies Zvaigznes dienas svētdienā, lai līdz ar gudriem pielūgtu jaunpiedzimušo Ķēniņu.

Koncerts bija plaši izsludināts un nospraustā pēcpusdienā apmeklētāju netrūka. Kā arvien, kori diriģēja draudzes koŗa diriģents Ralfs Augstroze, bet mūzikālo programmu bija sakāŗtojusi Silvija Augstroze. Pie ērģelēm kā arī klavierēm, atradās *Todd Silvius* no Apelbachsviles ciema amerikāņu luterāņu draudzes. Mūsu draudzes mācītājs Dr. Uldis Ukstiņš ievadīja

koncertu ar Svēto Rakstu lasījumu no Mateja evaņģelija otrās nodaļas, par gudriem vīriem, kuŗi, ieraudzījuši Betlēmes zvaigzni, dodas ceļā uz jūdu zemi. Lasījumam sekoja lūgšana. Mācītājs vēlāk sniedza īsu meditāciju par Jēzu Kristu kā pasaules Gaismu.

Skaistākā Zvaigzne! Nesen televīzijā noskatījos *Novas* raidījumu par debess izplatījumu, kas man no jauna apstiprināja patiesību, ka mūsu planeta ir viena no mazākām izplatījumā. Cilvēki nav pat redzējuši visu debess plašumu. Tomēr gudrie vīri austrumu zemē reiz ieraudzīja to skaistāko, spožāko zvaigzni, kuŗa pirmo reizi parādījās pie mūsu debesīm. Šī zvaigzne rādīja trīs gudrajiem ceļu uz mazo, mīļo Betlēmi, uz vietu, kuŗu Dievs izraudzīja sava Dēla piedzimšanai pasaulē. Dievs rādīja gudrajiem ceļu uz Betlēmi un nesa Gaismu pasaulē. Draudze, pēc mācītāja ievada, dziedāja “*Skaistākā zvaigzne, kas austrumos zaigo – Zvaigzne,*

kas vada uz Betlēmi mūs, Pildi ar gaismu šo nakti tu maigo, Atmirdzēt debesu gaismu tev būs."

Pēc kopdziesmas koris turpināja šo pēcpusdienas koncertu, dziedot "Silītē guldīts" (arr. R.J. Hughes) un "Lūgšana Ziemassvētku vakarā" (Jānis Lūsēns). Koncerta beigu daļā koris dziedāja "Ak, mazā mīļā Betleme" (arr. J. Bamby). Draudzes koris kopā ar kaimiņu luterāņu draudzes kori dziedāja arī J. S. Bacha "Jesu, Joy of Man's Desiring", ko, līdz ar ērģelēm, pavadīja arī harfa. Viesu koris vēl dziedāja "Waiting" (Ruth E. Schram). No kaimiņu draudzes dzirdējām arī Stefanie Bauman sōlo dziesmu "Noel" (arr. Phil Nitz).

Koncertā bija liela dažādība. Ārpus koru un sōlo dziesmām, klausītāji dzirdēja jau minēto harpisti Joanna Mell, kuŗa spēlēja deviņas pazīstamas ziemsvētku melodijas. Dzirdējam mecosoprāna Intas Augstrozes sōlo dziesmu Klāt brīdis svēts (J. S. Bachs) un soprāna Lailas Liepiņas Southard "Šūpuļa dziesma" (V. Ozoliņš).

Kvartets Dagnija Murray, Laila Liepiņa Southard, Gunta Tighe, Silvija Augstroze un Ruta Ķere dziedāja "Hallelujah, Glory Hallelujah" (Natalie

Sleeth). Vijoles sōlo "Finale from Concreto in g minor, Op. 26" (Max Bruch) spēlēja Aija Tighe.

Harpistes daudzās svētku melodijas īpaši iveda klausītājus vēl ziemassvētku noskaņā. Abi instrumentālie pavadītāji veica savu pienākumu ļoti profesionāli. Todd Silvius ir talantīgs mūziķis, kuŗš

pielietoja savu talantu, spēlējot klavieru un ērģeļu pavadījumus visos priekšnesumos. Sevišķs gandarījums bija dzirdēt viņu pavadot Aijas Tighes vijoles sōlo. Reti var dzirdēt tik labu saspēlēšanos!

***

Trīs gudrie no Austrumu zemes redzēja spožo zvaigzni un tai sekoja. Eņģeļi ziņoja ganiem prieka vēsti par Pestītāja dzimšanu. Mēs, dzirdot šo Svēto Rakstu liecību, šai koncertā vienojāmies vēl beidzamā kopdziesmā "Eņģeļi, to ziņu nesiet..." ar piedziedājumu "Nāciet pielūgt, nāciet pielūgt Pestītāju Betlēmē!" Nāksim paši un aicināsim citus pievienoties šai pielūgšanā!

Benita Ukstiņa

Bukskauntijas dr. Korespondente

Fotografijas: Ralfs Augstroze

Bukskauntijas Draudzes māsu pulciņa ziemsvētku eglīte

skautstajiem notikumiem! (Ainas no Bukskauntijas

Neticami, ka rakstu šīs rindas 2018. gada 24. janvārī, kad, pēc svētku atvaļinājuma, atkal atrodos skolas ierastajā gaitā! Tomēr ticami ir, ka Gaismas svētkus, 2017. gada Ziemassvētkus, varam pieskaitīt pie 2017. gada

draudzes māsu pulciņa rīkotās eglītes varat redzēt ALBA tīmekļa lapā www.latvianbaptistsinamerica.org).

Programmas tema bija "Ziemsvētku brīnums šodien". Ziemsvētku brīnums, saprotams, notika Betlēmē, jūdu zemē, pirms vairāk kā 2000 gadiem, bet kas būtu, ja tas notiktu mūsu dienās? Kāda būtu mūsu reakcija? Vai tas pārveidotu mūsu dzīvi? Tieši tas ir

jautājums, kas tika rosināts 17. decembrī, pēc Bukskauntijas draudzes dievkalpojuma, kad draudze ar draugiem un ģimenes locekļiem, pulcējās baznīcas blakus telpās. Cik jauki bija tur redzēt appuškoto eglīti ziemsvētku spožumā, par ko bija rūpējies Gatis Ķeris. Gaida Gulbe bija gaumīgi dekorējusi gan telpu, gan galdus ziemsvētku noskaņā.

Cik jauki, kad varējām kā “ģimene” baudīt garšīgās pusdienas, kuŗas draudzes mācītājs jau vairākus gadus dod draudzei kā ziemsvētku dāvanu. Tāpat kā katru gadu, arī šogad viņam nāca palīgā meita Ērika un znots Nicks Stūrmanis. Pēc maltītes un sadraudzības sekoja programma. Par mūzikālo daļu rūpējās Silvija Augstroze. Viņa arī spēlēja klavieru pavadījumus visām kopdziesmām. Programmu vadīja Benita Ukstiņa.

Pašā sākumā kopīgi dziedājām veco mīlo dziesmu *Ap klusu dzidru pusnakti*. Dziesmai sekoja Gaidas Gulbes lūgšana, kā arī sveiciens katram programmas dalībniekam. Svētkos gribas dziedāt, tā dzirdējām kvartetu dziedam *Klau, sauciens pāri zemei iet!* Kvartetā dziedāja Ruta Ķere, Silvija Augstroze, Ralfs Augstroze un Gatis Ķeris. Ir zināms, ka Gatim ir vairāki talanti. Šinī pēcpusdienā Gatis kopā ar pārējiem “aktieriem” (Intu Augstrozi; Vizmu Tupīti; Nicku Stūrmani) tēloja Benitas Ukstiņas skeču *Ziemsvētku brīnums šodien*.

Skečā Betlēmes notikums tika pārcelts no senās Jūdejas uz mūsdienu Pensilvanijas pilsētu, arī vārdā Betlēme. Kad mūsu “aktieri” pēkšņi ieradās

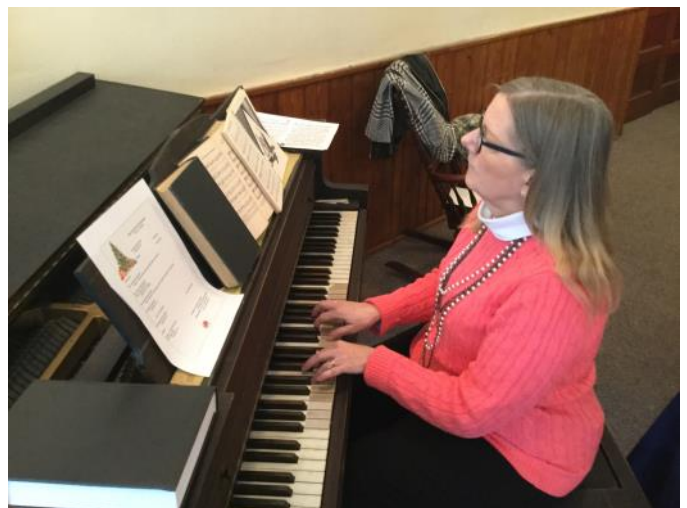
telpā ar ziņām par Betlēmes notikumu, tad tika jautāts: “Vai arī mums šodien būtu steidzīgi jāiekāpj mūsu automašīnās un jādodas uz šo Betlēmi, lai sveiktu jaunpiedzimušo bērniņu?” Dzirdot par Dieva Dēla dzimšanu, vai tas uzreiz pārveidotu mūsu dzīvi šodien? Jeb – mēs neatsauktos uz šīm ziņām? Nebijām senajā Betlēmē, kad Jēzus piedzima, šodien varam tikai lasīt Svētos Rakstus par Dieva Dēla

nākšanu. Vai tas pilnīgi pārveido mūsu dzīvi?

Kā mēs atsaucamies uz Ziemsvētku stāstu par Jēzus piedzimšanu? Kas mainījies mūsu dzīvē, kad svētku dekorācijas nolikām pie malas līdz nākošajiem svētkiem? Šie ir jautājumi, kuŗus programmas vadītāja prasīja skeča beigās.

Vel dzirdējām Intas Augstrozes sōlo dziesmu *Jaukāks zvanu skaņas atnes mums Ziemsvētku laiks*. Pēc tam sekoja kopdziesmas *Uz Betlēmi steigsimies; Šurp ticīgi nāciet; Kā bērniņš Kristus piedzima*.

Ar dziesmu skaņām un teiktiem vārdiem tikām no jauna mudināti steigties pie Dieva Dēla; atminēties Viņa dzimšanu; pateikties, ka Viņš nāca, zinot, ka Viņa dzīve beidzās pie krusta Golgātā. Pateicamies, ka vēsts

par Dieva Dēla nākšanu atskan arī pasaulē un šodien mūsu draudzē, mūsu mājās, mūsu sirdīs un dzīvē. Dieva Dēls izpildīja savu pienākumu; Viņš nāca kā krustā sistais Pestītājs! Mums, Viņa sekotājiem, paliek uzdevums dzīvot Viņam par godu un staigāt Viņa pēdās.

Dziedot beidzamo kopdziesmu *Šurp ticīgie nāciet* salikām ziedojumus LBDS svētdienskolas

žurnālam *Labas Ziņas Bērniem*. Žurnāls aizsniedz bērnus gan Latvijā, gan arī citās pasaules malās. Apzināties, ka Dievs mums ir devis pienākumu – vēsti par Dieva Dēla nākšanu sniegt tālāk. Šo pienākumu daļēji pildījām, saliekot savus ziedojumus LBDS svētdienas skolas žurnālam, lai vēl daudzi bērni

dzirdētu par Jēzus bērniņa piedzimšanu.

Ja nebijāt mūsu vidū, bet tomēr vēlaties ziedot šim bērnu žurnālam, varat savu ziedojumu, vel arvien, atsūtīt ALBA kasierim Ģirtam Stūrmanim (271

Winthrop Lane, Wayne PA 19087), atzīmējot, ka tas domāts žurnālam *Labas Ziņas Bērniem*.

Draudzes mācītājs beidza šo kopīgo sadraudzības eglīti ar lūgšanu. Viņš lūdza, lai Kristus mājotu mūsu sirdīs šajos svētkos un visā nākošajā gadā.

Benita Ukstiņa

Bukskauntijas dr. Korespondente

Fotografijas: K. Augstroze

Par Spīti Mūsu Aizspriedumiem

Jonas gr. 3:1-5, 10

Svētruna Bukskauntijas un Filadelfijas latviešu baptistu draudzēs 2018. gada 21. janvārī

Vērojot kristīgo pasauli ap mums šodien, man jānāk pie sprieduma, ka daudziem ticīgiem nebūs pieņemama Dieva rīcība, kādu atrodam labi pazīstamajā Vecās Derības pravieša Jonas grāmatā. Daudzi noraida šo Dieva rīcību, tāpat kā pravietis Jona to noraidīja. Viņam, kā lasām, tā briesmīgi derdzās. Viņš aizsvilst dusmās tās dēļ. Rīcība, par ko runājam, nav tā, ka Dievs liek Jonam trīs dienas un trīs naktis būt zivs vēderā, pirms šī zivs viņu izvemj jūras krastā. Šis ir stāsts, kas mums visiem nāk prātā, kad dzirdam vārdu Jona.

Par ko Jona dusmojās? Kas viņam bija nepieņemami, bija Dieva žēlastība, par kuru Jona uzrunā to Kungu sacīdams: *“Ak, Kungs! Vai es to nesacīju, būdams vēl savā zemē? Tādēļ es steigšus bēgt uz Taršīšu! Es zināju, ka tu esi žēlīgs un līdzietīgs Dievs, gauss dusmās, bet dāsns žēlastībā, un ka tu atstājies no Jauna!”* (Jona 4:2). Mēs visi priecājamies par Dieva žēlastību, – kā abstraktu teoloģisku konceptu. Pagājušā gada ALBA Kongresa dienās, pievērsāmies Reformācijas 500 gadu jubilejai. Reformācijas sauklis ir: *“Taisnais dzīvos no ticības!”* Domājām par to, ko mums māca Jaunā Derība, ka Dievs nerīkojas ar mums pēc mūsu darbiem, bet pēc mūsu ticības. Dievs nerīkojas ar mums pēc tā, ko esam pelnījuši, bet žēlastībā.

Par ko Jona dusmojās, protams, nav par to, ka Dievs rāda žēlastību viņam, rāda to Israēla tautai. Protams, nē! Par ko Jona dusmojās ir tas, ka Dievs rāda žēlastību Israēla tautas ienaidniekiem, asīriešiem, kuŗu galvas pilsēta ir Ninive, uz kuŗu Jona tiek sūtīts, aicināt ļaudis atgriezties no saviem grēkiem.

Kad runā par Dieva žēlastību, tā vairs nav abstrakta, kad iet runa par Dieva žēlastību pret mūsu ienaidniekiem, kuŗi mūs ir daudzkārt ievainojuši, sāpinājuši, un tad redzam, ka mēs, kristieši, esam dažkārt līdzīgi pravietim Jonam, kuŗš aizsvilās dusmās par šādu Dieva rīcību. Jona saka: *“Kungs, atņem jel man dvēseli, jo man labāk mirt nekā dzīvot!”* (Jona 4:3). Jona it kā saka: *“Man labāk mirt, nekā redzēt, ka Tu, Kungs, esi žēlīgs pret maniem ienaidniekiem, ka Tu viņus glāb no posta, ko tie skaidri pelnījuši”. Bet Kungs sacīja Jonam: “Vai tev piedien dusmot?”* (Jona 4:4).

I

Rakstvieta, nozīmēta šīs dienas lasījumam, Jonas grāmatas trešā nodaļa, (no četrām grāmatas nodaļām), nāk pēc tam, kad pravietis Jona bija saņēmis Dieva pavēli: *“Celies, ej uz lielo pilsētu Ninivi un apsauc turieniešus, jo viņu ļaunums ir nācis manā*

priekšā!” (Jona 1:2). Jonam nav ne mazākā gribēšana doties uz Ninivi, uz Asīrijas galvas pilsētu, pie ļaudim, kuŗi ir Israēla tautas ienaidnieki un vajātāji. Ja domājam par mūsu dienu teroristiem, tādi bija arī asīrieši, brutāli un nežēlīgi ļaudis. Laikmets, kad Jona tiek sūtīts uz Ninivi, ap 770. gadus pirms Kristus, ir, kad Asīrija sāk dominēt tā laika pasauli Vidējos austrumos. Bībeles teologi domā, ka Jonas grāmata sarakstīta kādus 150 gadus vēlāk, kad Asīrijas vara bija sabrukusi. Starplaikā tā iekaroja Israēlu un izklidināja desmit ziemeļu ciltis.

Dieva jautājums Jonam, ar ko beidzas grāmata, ir jautājums, kas tiek prasīts jūdu tautai, kuŗa lasa šo vienreizējo grāmatu. Dievs prasa: *“un man lai nebūtu žēl lielās pilsētas Ninives, kur ir vairāk cilvēku nekā divpadsmit reiz desmit tūkstoši, kas nezina atšķirt savu labo roku no kreisas, un daudz lopu?!”* (Jona 4:11). Nav dota Jonas atbilde. Bet visa šī isā grāmata

ir devusi Jonas atbildi: "Nē, Dievs, viņiem nepienākas Tava žēlastība! Viņu rīcība ir tos izslēgusi ārpus žēlastības loka!". Dievs prasa man un tev par ļaudīm, kurus redzam kā savus ienaidniekus, kuŗi, mūsu skatījumā, stāv ārpus žēlastības loka: "*un man lai nebūtu žēl?*" Domājot par Jona grāmatu, tiekam aicināti domāt par to, kā atbildēt šo Dieva jautājumu: "*un man lai nebūtu žēl?*".

II

Jona saņem Dieva aicinājumu doties uz Ninivi. Dievs saka: "*..apsauc turieniešus jo viņu ļaunums ir nācis manā priekšā!*" (Jona 1:2b). Liekas, ka Jona būtu gatavs paklausīt un nosodīt šos pagānus par viņu ļauno rīcību; piedraudēt viņiem ar Dieva sodu, iznīcību. Bet Jona drāžas pretejā virzienā no Ninives, bēg, cik tālu var, no tās vietas, uz kuŗu Dievs tas Kungs viņu sūta. Kāpēc? Tas atklājas Jona vārdos ceturtajā nodaļā, kurus jau minējām: "*Es zināju, ka Tu esi žēlīgs un līdzcietīgs Dievs..*" (Jona 4:2b). Jona saka, ka viņš par Dieva žēlastību jau zināja, atrazdamies Israēlā. Grāmatas sākumā Jona sarunas ar Dievu un saviem biedriem nav minētas. Jona noteikti iebilda, ja viņš piedraudēs niniviešiem ar sodu par viņu grēkiem, tad ir iespējams, ka tie atgriezīsies no saviem grēkiem. Jona zina, ja tas tā notiks, Dievs viņiem piedos, jo tā tas ir noticis ar Israēlu. Tāda lieta viņam nav pieņemama. Atļaut šiem pagāniem izbēgt no soda, kuŗu tie pelnījuši, atļaut tiem, kuŗi tik daudz pāri darījuši Israēlam, izbēgt no taisnīga soda, tas Jonam nav pieņemams. Tādēļ viņš bēg!

Jona bēg! Bet no Dieva neviens nevar izbēgt. Psalmists prasa: "*Kurp man doties prom no tava Gara, kurp no tevis man laisties?*" (Ps. 139:7). Atbilde ir skaidra. Nekur! Dievs ir visur un redz mūs visur. Dievs liek sacelties lielai vētrai, kas draud iznīcināt kuģi ar visu tā apkalpi un pasažieriem. Kuģis draud nogrimt jūras dzelmē Jonas nepaklausības dēļ. Dievs atgādina Jonam ar šo vētru, ka no Viņa nevar izbēgt. Kad jūrnieki atrod Jonu mierīgi guļam, tie nāves bailēs saka, lai viņš piesauc savu Dievu pēc glābiņa. Jona zina, ka šādas lūgšanas būtu liekas. Dievs tas Kungs tās neuzklausīs. Viņš atzīstas, ka vētra sacēlusies viņa dēļ. Drošsirdīgi viņš saka: "Metiet mani jūrā, lai jūra aprimtos!" Viņš noteikti domāja, ka ar šo rīcību beigsies viņa dzīvība! Jūrnieki iemet Jonu jūrā,

piesauc to Kungu un jūra norimst.

Ja Jona domāja, ka ar savu nāvi viņš izbēgs no Dieva dotās sūtības sludināt niniviešiem, tad viņš gauži viņas. Liela zivs viņu aprij, izglābjot viņu no nāves. Zivs vēderā Jona griežas lūgšanā pie Dieva. Viņa lūgšana rāda, ka Jona ir dievbijīgs. Starp citu, viņš saka: "*Kad izvārga mana dvēsele, atcerējos Kungu; pie tevis mana lūgšana cēlās - tavā svētajā templī!*" (Jona 2:8). Jona bija dievbijīgs, bet nebijās Dievu tik daudz, lai Dievam paklausītu un dotos uz Ninivi sludināt. Tāpat ir ar citiem ticīgiem šodien. Esam dievbijīgi! Vārdi Kungs, Kungs ir atkārtoti uz lūpām. Bet kādreiz nebīstamies Dievu pietiekoši, lai Dievam paklausītu, jo mums neliekas pieņemama Viņa pavēle, jo noraidām Viņa žēlastību.

Tad nākam pie šīs dienas lasījuma un grāmatas centrālās mācības: "*Tad Kungs runāja uz Jonu otrreiz: 'Celies, ej uz lielo pilsētu Ninivi un sludini tai, ko es tev teikšu!'*" (Jona 3:1). Kur pirmajā nodaļā lasām: "*Bet Jona cēlās un bēga no Kunga uz Taršīšu*", trešajā nodaļā lasām: "*Un Jona cēlās un gāja uz Ninivi..*" (Jona 3:3a). Jona apzinājās, ka nepaklausīt Dievam ir lieki, un ka Dieva pavēles ir neizbēgamas. Kaut Jona nevēlējās sludināt niniviešiem, aicinot viņus atgriezties, viņš paklausīja Dievam un cerēja, ka tas nenotiks. Dīvains sludinātājs!

Notiek tas, ko Jona nevēlas: "*Kad Dievs redzēja viņus tā darām, (ninviešus nožēlojot savus grēkus un meklējot tā Kunga piedošanu) ka tie atgriezušies no saviem ļaunajiem ceļiem, tad Dievs atstājās no visa ļauna, ko bija teicis tiem darīt, un to nedarīja*" (Jona 3:10). Dievs rāda žēlastību un Jona deg dūsmās. Dīvaini! Bet, diemžēl, ir daudzi mūsu dienās, kas rīkojas līdzīgi Jonam. Tie saka: "Šie cilvēki nav pelnījuši nedz Dieva piedošanu, nedz mūsu žēlastību. Tie nav no mūsu grupas, tautības, rāsas vai šķiras. Nost ar viņiem!"

III

Ir zīmīgi, ka arī Jēzus pievērsa savu uzmanību Jonas grāmatai. Vairākās vietās evaņģēlijos Viņš runā par Jonu. Kad farizēji nāk prasīt Viņam pēc zīmēm, Viņš saka, ka zīme, kas tiks dota, ir Jonas zīme. Viņš saka šādi: "*Samaitāta un laulības pārkāpēju paaudze meklē zīmi, bet cita zīme tai netiks dota kā vien pravieša Jonas zīme. Kā Jona trīs dienas un trīs naktis*

bija milzu zivs vēderā, tā arī Cilvēka Dēls trīs dienas un trīs naktis būs zemes sirdī. Ninivieši celsies tiesas dienā pret šo paaudzi un to notiesās; jo, kad Jona sludināja, tie atgriezās no grēkiem. Un redzi, šeit ir vairāk nekā Jona. Dienvidu ķēniņiene celsies tiesas dienā pret šo paaudzi un to notiesās, jo viņa nāca no tālām zemēm dzirdēt Sālamana gudrību. Bet, redzi, šeit ir vairāk nekā Sālamans” (Mateja ev. 12:39-42).

Jona; Sālamans, (kuŗš ir Dāvida dēls); Cietēja Kalps (Jesajas grāmatā); Cilvēka Dēls, (Daniela grāmatā), visi norāda uz Jēzu Kristu. Jona tiek no Dieva izglābts, būdams trīs dienas zivs vēderā jūras dziļumos, lai viņš varētu sludināt Dieva žēlastības vēsti niniviešiem. Dievs nedara brīnumus caur viņu. Dievs neliek no debesīm krist ugunīm. Vienīgais brīnumus ir Dieva brīnumainā žēlastība, Viņa piedošana Ninives ļaudīm. To viņi pieņem un atgriežas no saviem grēkiem. Tāpat Jēzus Kristus, mirdams Golgātas kalnā, trīs dienas guldīts kapā, ar savu augšāmcelšanos no mirušajiem apstiprina Dieva lielo mīlestību uz pasauli, kuŗas dēļ Viņš mirst. *“Lai ikviens, kas viņam tic, nepazustu, bet tam būtu mūžīgā dzīvība”* (Jāņa ev. 3:16b). Mums dota šī zīme, kuŗa mūs aicina ticēt tam vārdam, kuŗu tas Kungs sludina. Jēzus Kristus ir pasaules Pestītājs. Tā apstulis Pēteris paganu Romas virsnieka Kornēlija namā saka: *“Patiesi es saprotu, ka Dievs cilvēku neskata pēc ārienes, bet ikvienā tautā viņš pieņem katru, kas viņu bīstas un ir taisns savos darbos”* (Ap. d. 10:34-35). Romas impērija bija Israēla apspiedēja, pirmkristiešu draudzes laikā. Bet arī tās kaŗavīriem bija domāta pestīšanas vēsts. Dievs aicina pie sevis visas tautas: haitiešus, un el-salvadoriešus, norvēģus un latviešus, gāniešus un kanādiešus, dienvidāfrikāņus un amerikāņus, un visus citus. Nevienš netiek izslēgts no Viņa žēlastības loka. Jona dusmojās, ka Dievs sniedz piedošanu Israēla ienaidniekiem – asīriešiem. *“Es zināju, ka tu esi žēlīgs un līdzietīgs Dievs, gaus dusmās, bet dāsns žēlastībā, un ka tu atstājies no Jauna!”* (Jona 4:2b). Un tas Kungs teica Jonam: *“Vai tev piedien dusmot?”* (Jona 4:4).

Kad Jona, saīdzis un dusmu pilns, apsēžas ārpus Ninives zem kārstās austrumu zemes saules, Dievs liek izaugt rīcinus stādam, kas dod Jonam paēnu no saules nāvējošās svelmes. *“Bet nākamās dienas ausmā Dievs sūtīja tāŗpu, lai dur rīcinus stādu, ka tas nokalst”* (Jona 4:7). Rīcinus stāds, domājams, simbolizē Israēla tautu un Dievs jautā Jonam,

attiecībā uz tā nokalšanu: *“Vai tev piedien dusmot rīcinus stāda dēļ?”* Un Jona atbild: *“Piedien man dusmot, ka mirstu!”* (Jona 4: 9c). Jona priecājas par ēnu un atveldzi, ko dod šis stāds un dusmo, kad tas sakalst. Tad lasām: *“Un Kungs teica: “Tev žēl rīcinus stāds, kura dēļ tu neesi pūlējies un ko neesi audzējis, kas izdīga vienā naktī un nākamā naktī iznīka - un man lai nebūtu žēl lielās pilsētas Ninives, kur ir vairāk cilvēku nekā divpadsmit reiz desmit tūkstoši, kas nezina atšķirt labo roku no kreisās, un daudz lopu”* (Jona 4:10-11). Ar šo jautājumu beidzas Jonas grāmata.

Rīcinus stāds, kas simbolizē Israēla tautu, tiek dots Jonam. Dievs izrauga Abrahamu un veido tautu, kuŗa Viņu pazīst. Tauta tiek sūtīta, lai nestu Dieva pestīšanas vēsti pasaulei. Jona skumst par rīcinus stāda novīšanu. Jona, protams, skumst par Israēla tautas novīšanu, par vajāšanām, kuŗas tā piedzīvo no apkārtējām tautām, arī no niniviešiem. Bet arī ninivieši ir Dieva radīti. Tie arī ir Viņa bērni, tāpat ka israēlieši, kaut Viņu nepazīst un nepielūdz. Un Israēla uzdevums ir nest vēsti par dzīvo Dievu arī šai tautai.

Dievs neizredzēja jūdu tautu, nedz ir izredzējis mūs kristiešus, jauno Israēlu, lai Viņa glābšanas vēsti paturētu tikai sev, tikai mūsu godībai un labestībai. Nē, Dievs izredzēja jūdus un mūs nest pestīšanas vēsti līdz pasaules galiem. Rīcinus stāds novītis, bet nav miris! Nāks diena kad tas atplauks un jūdu tauta pievērsīsies Kristum. Ap Dieva troni debesīs būs ļaudis no visām tautām, ciltīm, rāsām un valodām.

“Kā lai man nebūtu žēl Ninives?”, prasa Dievs Jonam. *“Kā lai nebūtu žēl Bābeles?”*, prasa Dievs jūdiem Bābeles gustā, kad, domājams, sarakstīta šī grāmata. *“Kā man lai nebūtu žēl Romas?”*, prasa Dievs kristiešiem pirmās draudzes laikā. *“Ka man lai nebutu žēl?”*, prasa Dievs par tiem, kuŗus mēs redzam kā mūsu ienaidniekus šodien. Viņš mīl arī mūsu ienaidniekus un māca mūs mīlēt tos un par tiem lūgt. Mūsu uzdevums ir nest glābšanas vēsti arī tiem. Kā Jona tiek sūtīts pie niniviešiem, tā mēs tiekam sūtīti pasaulē ar vēsti par Jēzu Kristu, Pasaules Glābēju!

Māc. Dr. U. Ukstiņš

BRĪVA TAUTA — BRĪVA TICĪBA

ALBA Kongresa dienas 2018. gadā, no 17.-19. augustam

Šajā gadā Amerikas latviešu baptistu apvienība (ALBA) pievienojās savās Kongresa dienās Latvijas 100 gadu neatkarības svinībām. Kongresa dienu virstemats – **Brīva tauta un brīva ticība**. Mūsu Kongresa dienu moto ir Jēzus vārdi Jāņa evaņģēlijā, “Ja nu Dēls jūs darīs brīvus, jūs patiesi būsit

brīvi!” (Jāņa ev. 8:36). Priecājamies, ka šajā gadā mums būs viesi no Latvijas, Rīgas Āgenskalna baptistu draudzes mācītājs Edgars Mažis ar dzīves biedri Kristīnu. Viņi bija pirmie, kuŗu teoloģisko izglītību ASV, astoņdesmito gadu beigās un deviņdesmito gadu sākumā, Gorden - Conwell teoloģiskajā seminārā apmaksāja ALBA.

Rīta svētbrīžos runās Ģirts Stūrmanis un Benita Ukstiņa par tematiem: “Iziešana no Ēģiptes” un “Atgriešanās no Bābeles”. Svētbrīžiem sekos kopdziedāšana un tad divas lekcijas par Latvijas baptistu draudžu dzīvi no baptistu darba iesākuma 1860. gadā līdz šodienai. Tās sniegs māc. Dr. Uldis Ukstiņš un māc. Edgars Mažis. Piektdienas pēcpusdienā Kristīne Maže runās par tematu: “Dieva uzticamība un humora izjūta Latvijas izglītības līkločos”. Piektdienas vakarā svētbrīdī runās ALBA priekšsēža biedrs Pēteris Aļle par tematu: “Brīvība Kristū”. Pēc svētbrīža ugunsgrūvu vadīs Gatis Ķeris. Sestdienas vakara svētbrīdi ar Svēto Vakarēdienu vadīs māc. Dr. Pauls Barbins, Klīvlādes latviešu baptistu draudzes mācītājs.

Kongresa dievkalpojums būs svētdien plkst. 11:00. Dievkalpojumā runās māc. Edgars Mažis un to vadīs ALBA priekšsēdis māc. Dr. Uldis Ukstiņš. Mūzikālo programmu kārtos ALBA Koŗu apvienības priekšiece

Gunta Plostniece. Dziedās apvienotais draudžu koris. Svētdienas pēcpusdienā, būs koncerts ar garīgu un patriotisku temu, kuŗu arī kārtos Gunta Plostniece.

ALBA Kongresa sēdes būs piektdienas un sestdienas pēcpusdienās. ALBA Māsu apvienības brokastis un sanāksme notiks sestdienas rītā, bet ALBA Koŗu apvienības sanāksme sestdienas pēcpusdienā. Tuvāka informācija par šīm Kongresa dienām būs nākošos mēnešos ALBA tīmekļa lapā un nākošajā *Kristīgās Balss* numurā, kas iznāks jūnijā.

Sirsnīgi gaidām ikvienu no jums šajās Kongresa dienās. Lūgšim, lai Dievs svētī mūsu tautu šajā

jubilejas gadā. Lūgšim, lai daudzi no latviešu tautas sadzird brīnišķīgo pestīšanas vēsti par Jēzu Kristu, pasaules Glābēju.

Māc. Dr. U. Ukstiņš

ALBA priekšsēdis

Fotografijas no 2017. g. kongresa diienā

PIRMS PIECDESMIT GADIEM

Izvilkums no Kristīgās Balss 1968. gadā

Šo rakstu sameklējis Gatis Ķeris

Klīvlendā [tā to rakstīja toreiz]

24. martā mūsu draudzes māsu pulciņš svinēja savus 16. gadsvētkus. Svētkos bija aicināti tāli un mīļi viesi: māc. R. Ekšteins no Toronto un māksliniece Gunta Plostniece no Filadelfijas. Abi viesi ieradās jau sestdienā līdz ar spēcīgu sniegputeni.

Sestdienas vakarā dievnāmā notika sapulce, kurā runāja māc. R. Ekšteins un solo dziedāja S. Rick. Viesis mācītājs ar daudziem spilgtiem un pārliedzošiem piemēriem līdzdalīja, kāda ir viņa "sapņu draudze". Tā ir viengabalaina, misijas un evaņģelizācijas gara apdvesta un aktīva draudze, kurā katrs draudzes loceklis piedalās visos draudzes dievkalpojumos un sanāsmēs, garīgi dzīva draudze ar uzticīgiem draudzes locekļiem, kas arī ir čakli dvēseļu mantotāji. Viņa vēlme, kaut ikkatram draudzes loceklim būtu sava "sapņu draudze", kurā tas cenšas īstenot.

Svētdien māc. R. Ekšteins runāja svētdienas skolā par Dieva mīlestību. Pēc svētdienas skolas sekoja māsu pulciņa gadsvētki, kurus vadīja draudzes mācītājs A. Meija. Sniegputenis bija rimis, pārklājis zemi ar baltu miera segu, un svētki bija labi apmeklēti.

Svētku ievadā draudzes koris dziedāja Bacha "Jēzu, manas dzīves saule" diriģentes Zentas Vīķes vadībā. Klavieru pavadījumu spēlēja B. Ukstiņa un ērģeļu M. Krūmiņa.

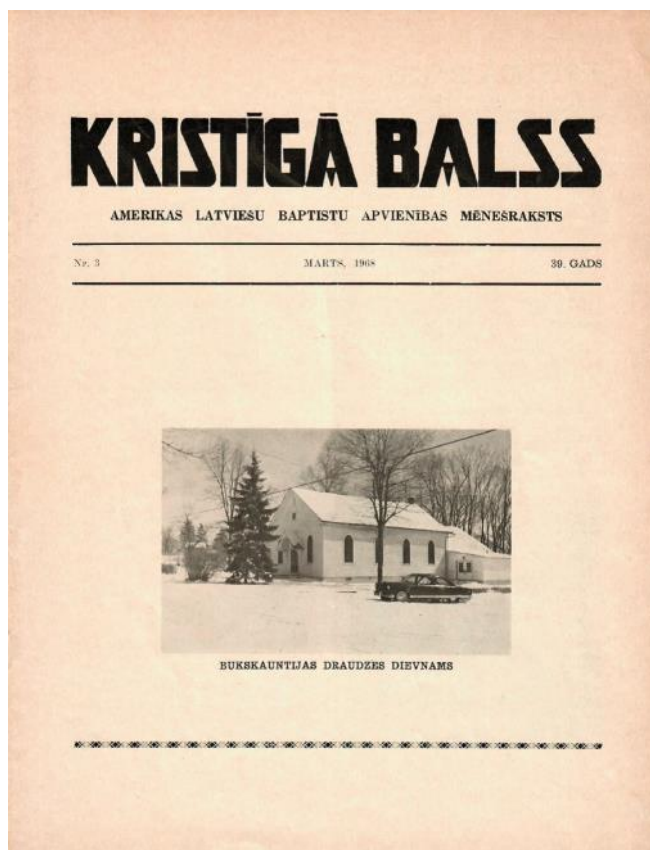
Māsu pulciņa priekšniece A. Plostniece savā uzrunā atskatījās pagātnē, māsu pulciņu darbībā dzimtenē, un skubināja izmantot šī laika lielās izdevības un iespējas, kamēr vēl pieņēms laiks.

Ar klavieru mūzikas skaņām klausītājus iepriecināja pianiste Gunta Plostniece, atskaņojot Debisī "Arabesque" un Šopēna "Fantasie-Improptu op. 66".

Divas solo dziesmas dziedāja Dr. V. Ūsis, B. Ukstiņas pavadījumā un klausījāmie arī divās sieviešu kora dziesmās.

Mācītājs R. Ekšteins runāja par tematu "Ja es būtu Dievs". No runātāja vārdiem varēja secināt, ka tad labi klātos tikai mazai cilvēku grupai, jo runātājs atzinās, mēs visi esam vairāk vai mazāk partejiski noskaņoti cilvēki. Bet paldies Dievam, ka Dievs nav partejisks. Par Dievu teikts Svētos Rakstos, ka Dievs ir mīlestība, un mīlestība nepazīst partejiskumu. Dievs nevienu negrūž uz elli un nevienu auklīnā nevelk uz debesīm. Cilvēks pats izvēlas sev vietu mūžībā.

Pēc svētku dievkalpojuma vēl bija māsu rīkots sadraudzības vakars ar cienastu dievnama zālē. Māc. R. Ekšteins arī piedalījās jauniešu grupas Bībeles

stundā, kas notika Vīķu ģimenes mājās. Tā mūsu draudze izsaka sirsnīgu paldies Toronto draudzei, ka tā atļāva savam macītājam viesoties mūsu vidū!

V. D.

1968. g. marta eksemplārs:

www.kristigabalss.com

ALBA KONGRESA DIENAS 2018.g. no 17. – 19. augustam

BRĪVA TAUTA un BRĪVA TICĪBA

DARBĪBAS UZSKAITE

LEKTORI: *māc. Uldis Ukstiņš* “Ceļā uz brīvību – brīvā zeme: Latvijas baptisti 1860-1940”,
māc. Edgars Mažis “Brīvība zaudēta – brīvība atgūta: Latvijas baptisti 1941-2018”.

RĪTA SVĒTBRIŽU VADĪTĀJI: *Ģirts Stūrmanis* “Tauta atbrīvota – iziešana no Ēģiptes”,
Benita Ukstiņa “Brīvība atgūta – vēstīt gūstniekiem brīvību”.

PIEKTDIENAS PĒCPUSDIENAS LEKCIJA: *Kristīne Maže* “Dieva uzticamība un humora
izjūta Latvijas izglītības līkločos”.

VAKARA SVĒTBRIĪDIS: *Pēteris Aļļe* “Brīvība Kristū”.

SVĒTDIENAS KONGRESA DIEVKALPOJUMS: *runa – māc. Edgars Mažis,*
vada – māc. Dr. Uldis Ukstiņš.

SVĒTAIS VAKARĒDIENS: *māc. Dr. Pauls Barbins.*

PATRIOTISKS UN GARĪGS KONCERTS: *Gunta Plostniece.*

UGUNSKURS: *Gatis Ķeris*

ALBA KORU APVIENĪBAS SĒDE.

ALBA MĀSU APVIENĪBAS BROKASTIS.

MŪSU AIZGĀJUŠIE

Artūrs Cīrulis 1921. g. 3. VII—2018.g. 21. I

AIZGĀJĒJS

Ardievas kas sacīs,
Manīm aizejot,
Mīļi pretīm steigsies,
Mājās pārnakot?

Sāpēs nevarēsi
Sācīt man, mans draugs.-
Mājās negaidīsi:
Kluss būs mežs un lauks...

Dzejnieks, komponists, vijolnieks, diriģents un skolotājs Artūrs Cīrulis mira šī gada 21. janvārī, *Orange City*, Dienviddakotā 96 gadu vecumā. Artūrs dzimis 1921. gada 3. jūlijā, Aizputes apriņķa Kazdangas pagastā. Viņš beidzis Kazdangas vidusskolu un Rīgas komercskolu. Artūrs, būdams jauniešs, bija aktīvs baptistu draudzes darbā Vaiņodē. 1942. gadā Artūrs apprec Ernū Grietēnu un viņiem ir dēls Ivars.

Otrā pasaules kara laikā, Artūrs tiek iesaukts leģionā un kara beigās ir gūstekņu nometnē. Vācija viņš ir diriģents baptistu bēgļu korim Oldenburgā. No Vācijas, līdz ar daudziem citiem latviešu bēgļiem, Artūrs 1949. gadā dodas uz Savienotajam Valstīm, sponsorēts no Pirmās baptistu draudzes *Sioux Falls*, Dienviddakotā. Artūrs 1952. gada 20. decembrī apprecas ar *Doris Krieger* un viņiem ir piecas meitas: Anita, Valda, Debra, Rebecca, Kristi un četri mazbērni.

Artūrs iestājās vietejā koledžā, iegūstot bakalaura gradu mūzikā 1953. gadā. No 1954. līdz 1958. gadam Artūrs ir Klīvlāndes latviešu baptistu draudzes loceklis, kur kalpo kā koŗa diriģents un svētdienskolas, un jaunātnes pulciņa vadītājs. Viņš arī ir bijis diriģents vairākās Amerikas latviešu baptistu Dziesmu dienās. Klīvlāndes gados viņš turpina savas mūzikas studijas *Western Reserve University*, iegūstot maģistra gradu 1959. gadā. Vairākas viņa tulkotas dziesmas atrodamas Amerikas latviešu baptistu koŗu dziesmu grāmatās. Viņa komponēta dziesma ar paŗa tekstu "Ej zuduŗo meklēt" ir dziesmu gramatā "Dziediet, teiciet". Manā kalpoŗanas laikā, (1971. līdz 1986. gadam) 1985. gadā Klīvlāndes draudze izdod Artūra Cīruļa dzejoļu grāmatu "Dvēseles rota".

Atgrieŗoties Dienviddakotā, Artūrs daudzus gadus ir instrumentālas mūzikas skolotājs un orķestra vadītājs vairākās publiskās skolās. Viņš arī vadīja vairākas mūzikālas grupas un spēlēja vijoli vairākos simfoniskos orķestros. Artūrs arī bija koŗa diriģents draudŗu koriem: *Sioux Falls*, *Madison*, *Burke*, *Huron un Watertown* pilsetās Dienviddakotā. 2016. gadā iznāk Artūra dzejoļu grāmata angļu valodā "Another Tongue".

Piemīņas brīdis Artūram Cīrulim notiek 25. janvārī *Prarie Rige Care Center*, kas bija viņa dzīves vieta beidzamos mūŗa gados. Bēru dievkalpojums notiek 27. janvārī Pirmā baptistu draudzē, *Watertown* Dienviddakotā. To vada māc. Dr. *Charles Warger*. Artūrs Cīrulis apbedīts *Mount Hope* kapsētā Vātertaunā. "Ej zuduŗo meklēt, vājo glābt, Steidz bāriņu saulē celt; No lielceļiem, sētam tos ielugt steidz, Pie dzīvības avota veldzi smelt, tur veldzis smelt." Artūrs ir veldzi smelis no dzīvības avota, nododot savu dzīvi savam Pestītājam Jēzum Kristus. Tagad viņš skata vaigu vaigā savu Kungu, kuŗam no jaunībā kalpojis. "Svētīgi miruŗie, kas mirst iekŗ tā Kunga no ŗā brīŗa. Tieŗām, saka Gars, lai tie atdusas no savām pūlēm, jo viņu darbi tos pavada" (Atklāsmes grāmata 14:13).

māc. Dr. Uldis Ukstiņŗ
ALBA priekŗsēdis